

Το μεγαλείο και οι ευθύνες της χριστιανικής ζωής († Μητροπολίτης Σουρόζ Αντώνιος Bloom)

Categories : [ΘΕΟΛΟΓΙΑ](#)

Date : 18 Ιουλίου, 2018

Σε μία από τις épistolés του (2 Κορ. 12.9) ὁ Ἀπ. Παῦλος μᾶς λέει **ὅτι ἡ δύναμη τοῦ Θεοῦ τελειώνεται καὶ ἀποκαλύπτεται στὴν ἀσθένεια**. Πάντοτε νομίζουμε ὅτι τὰ λόγια αὐτὰ ἀφοροῦν τὸν καθένα μας ὡς ἄτομο, τὸ κάθε πρόσωπο στὸ ὁποῖο ἀποκαλύπτεται ἡ δύναμη τοῦ Θεοῦ παρὰ τὸ εὐθραυστο, παρὰ τὴν ἁμαρτία διότι ὅλοι γνωρίζουμε ὅτι ὑπάρχουν στιγμές κατὰ τις ὁποῖες ὁ λόγος μας εἶναι λόγος ἀληθινὸς καὶ οἱ ἐνέργειές μας ἔργα τῆς ἀλήθειας, ὅτι λέμε καὶ κάνουμε πράγματα πολὺ ἀνώτερα ἀπ' αὐτὸ πὸν εἴμαστε καὶ ἀπ' αὐτὸ τὸ ὁποῖο εἴμαστε ἄξιοι νὰ διακηρύξουμε. Κατὰ περίεργο ὅμως τρόπο αὐτὸ ἰσχύει καὶ γιὰ ὀλόκληρη τὴν Ἐκκλησία: μὲ τρόπο παράδοξο ἡ Ἐκκλησία εἶναι ἓνα σῶμα ἀνθρώπων ἄρρωστο καὶ ὅμως ἱκανὸ νὰ γιατρέψει.

Ἡ ἀρρώστια εἶναι κάτι τὸ πραγματικὸ μέσα στὴν Ἐκκλησία, βρίσκεται στὴν ἁμαρτία τοῦ καθενὸς μας γίνεται φανερὴ στὴν μερικὲς φορές καταστρεπτικὴ ἀτέλεια τῶν ἐκκλησιαστικῶν μας σωμάτων, τῶν ἐνοριῶν ἢ τῶν πιὸ πολυάριθμων ομάδων. Καὶ ὅμως μὲ τὸν ἴδιο τρόπο μὲ τὸν ὁποῖο ἡ δύναμη τοῦ Θεοῦ ἀποκαλύπτεται σ' ἐμᾶς παρὰ τὴν ἀδυναμία μας, διὰ μέσου τῆς ἀδυναμίας μας, **ἡ ἐκκλησία εὐπαθής, ἁμαρτωλὴ στὰ μέλη της, δίνει ἓνα μῆνυμα ἀλήθειας καὶ ζωῆς καὶ κάτι ἀκόμη περισσότερο ἀπὸ ἓνα μῆνυμα: δίνει ζωὴ καὶ κάνει τοὺς ἀνθρώπους νὰ κοινωνοῦν μὲ τὴν ἀλήθεια καὶ αὐτὸ γιατί ὁ Θεὸς βρίσκεται ἀνάμεσά μας.**

Ἡ Ἐκκλησία δὲν εἶναι μόνο μία ομάδα ἀνθρώπων πὸν πιστεύουν στὸν Κύριο, πὸν προσπαθοῦν νὰ Τὸν ὑπακοῦνε καὶ οἱ ὁποῖοι μερικὲς φορές πλησιάζουν στὸ νὰ εἶναι ἄξιοι τοῦ Κυρίου τους καὶ ἄλλες φορές ἀποτυχαίνουν. **Ἡ ἐκκλησία εἶναι ἓνα σῶμα στὸ ὁποῖο εἶναι παρὼν ὁ ἴδιος ὁ Θεός**. Μέσω τῆς ἐνανθρώπησης ὁ Υἱὸς τοῦ Θεοῦ ὁ ὁποῖος ἔγινε υἱὸς τοῦ ἀνθρώπου εἶναι ὁ πρωτότοκος τῆς Ἐκκλησίας. **Στὸ πρόσωπό Του ἀποκαλύπτονται ὅλη ἡ πληρότητα, ὅλο τὸ μεγαλεῖο καὶ ἡ ὠραιότητα** καὶ ὅλο τὸ βάθος τοῦ ἀνθρώπου, καὶ τὸ βάθος αὐτὸ εἶναι τόσο μεγάλο πὸν ὁ ἄνθρωπος νὰ μπορεῖ νὰ χωράει τὴ θεϊκὴ παρουσία.

Ἡ πληρότητα τῆς Θεότητος ἐνοίκησε στὴ σάρκα μέσω τῆς ἐνανθρώπησης τοῦ Χριστοῦ. Ἡ πληρότητα τῆς θεϊκῆς Του παρουσίας ἐξακολουθεῖ νὰ ἐνεργεῖ σπερματικὰ μέσα μας μὲ τὰ μυστήρια τοῦ Βαπτίσματος καὶ τῆς Κοινωνίας καὶ ὁ Θεὸς εἶναι ἀκόμη παρὼν μὲ τὴ ζωοδοτικὴ, ἀναδημιουργικὴ καὶ μεταμορφωτικὴ παρουσία τοῦ Ἁγίου

Πνεύματος πού δόθηκε στην Έκκλησία του Χριστού τη βραδιά της Ανάστασης Του και πού έγινε δεκτή απ' όλα τα μέλη της μέσω της δωρεάς του Πνεύματος στους Αποστόλους την Πεντηκοστή ή παρουσία του Πνεύματος συνεχίζεται με τη μετάδοση της ίδιας δωρεάς σ' εμάς.

Μέσω του Χριστού και του Αγίου Πνεύματος δημιουργείται μία νέα σχέση ανάμεσα σ' εμάς και το Θεό κι όχι απλώς μία σχέση, κάτι περισσότερο: έγκεντριζόμαστε στο μυστήριο του Χριστού, γινόμαστε κλαδιά ενός αμπελιού, σαν ένα μπόλι το οποίο παίρνει ζωή από το χυμό και τη δύναμη ενός δέντρου. Αυτό πού αληθεύει για το Χριστό γίνεται αληθινό και για τον καθένα από μᾶς **ἂν μόνο αφήσουμε το Θεό να μᾶς υπερνικήσει, να μᾶς μεταμορφώσει, να μᾶς σώσει**. Μέσα στην όρατη αυτή Έκκλησία στην οποία οί απ' έξω βλέπουν την αδυναμία μας και αντιλαμβάνονται την αμαρτία μας, στην οποία ο καθένας μας υποφέρει με τη δική του αμαρτωλότητα και την αμαρτωλότητα του καθενός και τῶν πάντων υπάρχει μία θεϊκή παρουσία και στο πρόσωπο του Χριστού ή αποκάλυψη της αληθινής ανθρωπότητας. Στο σύμβολο λοιπόν της Πίστεως μπορούμε να μιλοῦμε για μία άγια Έκκλησία ἐφ' ὅσον αυτή διακατέχεται από την αγιότητα του ίδιου του Θεού.

Εὐπαθείς, αμαρτωλοί, ἐξακολουθοῦμε να εἴμαστε ένα συνάθροισμα ανθρώπων οί οποῖοι ἐπιθυμοῦν να ἀνήκουν στο Θεό, οί οποῖοι ἔχουν διαλέξει για Θεό τους το Θεό ἀντι για ὅλα τα εἴδωλα του κόσμου. Παρά την ἀναξιότητά μας αποτελοῦμε ένα συνάθροισμα ανθρώπων ἐξ αἰτίας τῶν οποίων ο ζωντανός Θεός εἶναι παρῶν και δυναμικά δραστήριος στον κόσμο. Αυτό βέβαια ἀντι να ἐλαττώνει ἀυξάνει την εὐθύνη μας διότι ή αμαρτία μέσα μας ἀποτελεῖ ἐμπόδιο στην ἐλεύθερη και ἀποτελεσματική δράση του Θεού: εἴμαστε ὑπεύθυνοι για το ὅτι ο Θεός δὲν εἶναι ἐλεύθερος να ἐνεργήσει μέσω μας, για το ὅτι φέρνουμε ἐμπόδια στο δρόμο Του και σκοτίζουμε τις βουλές Του το ὄνομά Του βλαστημιέται ἐξ αἰτίας μας.

Ἐπάρχουν δυο ἀπόψεις της αμαρτωλότητάς μας τις οποίες ὀφείλουμε να υπερνικήσουμε. Ἀπό τη μία μεριά ὑπάρχουν οί αμαρτίες τις οποίες ἐνῶ ἀναγνωρίζουμε ἔχουμε φτάσει στο σημείο να μισοῦμε και να ἀπορρίπτουμε, ἔστω και με την πρόθεση και τη θέλησή μας. Οί αμαρτίες αυτές, ὅσο σκοτεινές και ἂν εἶναι ἐξακολουθοῦν να ἀποτελοῦν σημεία συνάντησής μας με το Θεό, διότι ο Θεός ἐνδιαφέρεται για τη σωτηρία μας ὅσο κι ἐμεῖς και πραγματικά ἀκόμη περισσότερο.

Ἀπό την ἄλλη μεριά ὑπάρχει μέσα στον καθένα μας και στην κάθε ὀμάδα ανθρώπων πού ἰσχυρίζονται ὅτι ἀνήκουν στο Χριστό μία πιὸ σκοτεινή περιοχή: ὑπάρχει ὁ ἀλύτρωτος ἄνθρωπος, ὁ παλιός Ἀδάμ ὁ ὀποῖος ἐξακολουθεῖ να ζεῖ μέσα μας και ὁ ὀποῖος δὲν εἶναι διατεθειμένος να ἐγκαταλείψει τις ἀξιώσεις του για ἀυτονομία, ὁ ὀποῖος δὲν εἶναι διατεθειμένος να παραδώσει τον ἑαυτό του ἀνεπιφύλακτα στο Θεό και φοβάται να πέσει στα χέρια του ζωντανού Θεού. Ἀυτή ή ἄποψη της ζωῆς μᾶς φαίνεται ἀκόμα πιὸ σκοτεινή σ' εμάς ὡς μέλη του σώματος του Χριστού, ὡς τόπους

ένοίκησης τοῦ Ἁγίου Πνεύματος. Ὡς ἄτομα ἀλλὰ καὶ στὴ θλιβερὴ ἀλληλεγγύη μας μέσα στὴν ἁμαρτία διατηροῦμε τὸ δικαίωμά μας νὰ παραμείνουμε εἰδωλολάτρες, νὰ κρατήσουμε ἔξω ἀπὸ τὸ θεϊκὸ χῶρο κάτι ἀπὸ τοὺς ἑαυτοὺς μας τὸ ὁποῖο θεωροῦμε πολύτιμο, παρὰ τὸ γεγονὸς ὅτι αὐτὸ εἶναι θάνατος καὶ φθορά.

Ἡ ἐκκλησία εἶναι πραγματικὰ ἓνα ἄρρωστο σῶμα καὶ παρ' ὅλον ὅτι μὲ τὴ δύναμη καὶ τὸ ἔλεος τοῦ Θεοῦ ἐπιφέρει τὴ θεραπεία καὶ τὴ σωτηρία ὁ καθένας ἀπὸ μᾶς ὀφείλει νὰ ρωτήσῃ τὸν ἑαυτό του: «μέχρι ποιοῦ σημείου ἔχω μετανοήσει γιὰ τὴν ἁμαρτία μου, μέχρι ποιοῦ σημείου ἡ ἁμαρτία μου μὲ στρέφει στὸ Θεὸ μὲ μία κραυγὴ γιὰ σωτηρία καὶ μέχρι ποιοῦ σημείου δὲν εἶναι αὕτη μία ἐκούσια ἄρνηση νὰ ἀποδεχτῶ τὸ ζωντανὸ Θεὸ καὶ νὰ Τοῦ ἀνήκω;» Ἡ τελευταία αὕτη εἶναι μία ἀληθινὰ δαιμονικὴ ἀξίωση γιὰ τὸ δικαίωμα νὰ εἴμαστε ὁ ἑαυτὸς μας ξεχωριστὰ ἀπὸ τὸ Θεὸ καὶ ἀκόμη παρὰ τὸ Θεό.

Ἄς τὸ σκεφτοῦμε αὐτό. Ὅχι μόνο οἱ προσωπικὲς σχέσεις καὶ οἱ σχέσεις μέσα στὴ Χριστιανικὴ κοινότητα θὰ ἄλλαζαν, ἀλλὰ καὶ ὁλόκληρος ὁ κόσμος θὰ ἄλλαζε ἂν ὅσοι ὀνομάζονται Χριστιανοὶ **δεχόντουσαν νὰ Τοῦ ἀνήκουν ἀνεπιφύλακτα**, ὄχι μόνο σ' ἐκεῖνο πὸν ἤδη εἶναι δικό Του ἀλλὰ καὶ στὰ μύχια ἐκεῖνα τοῦ μυαλοῦ πὸν πρέπει νὰ ὑποταχτοῦν, νὰ καταστραφοῦν ἀπὸ τὴ φωτιὰ γιὰ νὰ γίνουν κτῆμα τοῦ Θεοῦ.

(*"Ἡμέρα Κυρίου"*, ἐκδ. Ἀκρίτας)

(Πηγή ἡλ. κειμένου: agiazoni.gr)